

LAINATUN
KOHTALON
KANTAJA

BEATA REILIN

Lainatun kohtalon kantaja

Beata Reilin

Lainatun kohtalon kantaja

Sivulla 212 on lainattu William Shakespearen teosta “Romeo ja Julia” (suom. Yrjö Jylhä, Otava 1955).

© 2017 Reilin, Beata

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-081-2

Heräsin pää jyskyttäen. Viimeinen asia jonka muistin oli koulun piha, märkä nurmikko allani ja Xanderin huolestuneet kasvot. Kelasin mielessäni mitä oli viime viikkojen aikana tapahtunut. Tästä se alkoi.

1. luku

Tömäytin laukkuni lattialle. Huokasin syvään. Tervetuloa uuteen elämään, sanoin itselleni masentuneena. Tämä oli suunnilleen viimeinen paikka, jossa halusin sillä hetkellä olla. Mutta minkäs teet, kun isä ja äiti päättävät, ettei heillä ole enää käyttöä sinulle. Mies, joka oli tuonut minut tänne, toi autosta toisen matkalaukkuni. Minulla oli mukana kaksi matkalaukkuja, joista toinen oli iso ja toinen hieman pienempi. Sen lisäksi oli pahvilaatikollinen minulle tärkeitä tavaroita ja reppu, joka lojui nyt eteisaulan lattialla yhdessä toisen matkalaukkuni kanssa. Mies tyrkkäsi laatikon käteeni ja lähti paukauttaen oven perässään kiinni, kuin viimeisen tuomion.

Niin täällä minä nyt olin, ilman mitään mahdollisuutta päästä pois. Koulu oli jossain maaseudulla. Lähin bussipysäkki oli neljän kilometrin päässä. Vanhempani olivat lähettäneet minut Englantiin sisäoppilaitokseen heti, kun isälle oli ilmoitettu, että hän lähtisi vuoden ulkomaankomennukselle Ranskaan. Niinpä, minä en voinut edes päästä samaan maahan. No, kai minä nyt englantia osasin paremmin kuin ranskaa, mutta silti. He olivat hylänneet minut Helsinki-Vantaan lentokentällä, heti turvatarkastuksen jälkeen. Kun olin kääntynyt katsomaan taakseni, heitä ei ollut näkynyt missään, että se siitä. Hei hei Kia, ei tule ikävä.

Eli siis täällä minä olin. Seisoin eteisessä pahvilaatikko kädessäni kaikki kolme laukkuni maahan viskattuna. Hetken kuluttua asuntolanhoitaja Tanya tuli eteiseen ja ohjasi minut uuteen huoneeseen.

Kun hän oli mennyt jäin, makaamaan sängylle pitkäksi aikaa. Minun teki mieli itkeä. Suljin silmäni ja mietin viime päiviä. Olin pakannut koko ajan. Muutamat kaverini olivat tulleet heittämään hyvästejä. Jotkut eivät selvästikään odottaneet minun enää palaavan Suomeen. Viimein kun olin aamulla pakannut laukkuni autoon, paikalla ei ollut ketään, jolle sanoa lopullisia hyvästejä. Paitsi ehkä naapurin koira, joka oli katsellut minua aidanraosta. Koko matkan lentokentälle olin tuijotellut ikkunasta ulos. Isä oli ottanut matkalaukkuni, joten minulle oli jäänyt kannettavaksi reppuni ja pahvilaatikko. Vanhempani olivat tuuppineet minua eteenpäin turvatarkastukseen. Olin kulkenut sen läpi ja kun olin kääntynyt vilkuttaakseni vanhemmilleni, heitä ei näkynyt missään. Olin joutunut odottamaan vielä muutamaman tunnin koneen lähtöä. Olin istunut penkillä reppu jaloissani, puristaen laatikkoa käsissäni ja lopulta laahustanut masentuneena lähtöportille. Ehkä oli hyvä päästä pois, jos kukaan ei täällä enää tarvinnut minua.

Nousin ylös ja avasin isomman matkalaukkuni. Tunsin itseni pohjattoman väsyneeksi. Päällimmäisenä oli kahdet lakanat. Koulusta tullessa kirjeessä oli käsketty tuoda lakanat, joten olin pakannut nekin mukaan. Sängyn päädyssä oli tyyny ja peitto ja kun en keksinyt parempaakaan tapaa aloittaa, aloin pedata sängyäni. Ensin lumenvalkea aluslakana, jonka jälkeen sulloin tyynyn tyynyliinan sisään. Olin ottanut oman tyynyni mukaan ja laitoin sen toisen tyynyn viereen sängyn päytyyn. Lopuksi vedin

peiton pussilakanan sisään. Pussilakana ja tyynyliina olivat taitvaansiniset ja niissä oli paksu valkoinen pitsireuna. Nostin toiset lakanat laukusta kaapin ylimmälle hyllylle. Huoneessa oli tyhjä vaatekaappi, jossa oli toisella puolella viisi hyllyä ja toisella pieni tanko vaatteiden ripustusta varten, sekä yksi hylly. Purin matkalausaukusta vaatteita. Farkut yhdelle hyllylle ja viereen kasa verkkareita, legginsejä ja shortseja. Yhtä hyllyä ylempään, neljä kasaa paitoja: Villapaidat ja neuleet, pitkähihaiset, t-paidat, sekä topit, kaikki omiin kasioihinsa. Siisti järjestys tuntui siltä, että jokaiselle olisi oma paikkansa, jopa minulle. Mikä tahansa tekeminen tuntui rauhoittavalta. Polttavana ylitseni hyökyvä raivo tuntui kuristavan minut. Tunne katosi yhtä nopeasti kuin oli tullutkin, mutta jätti jälkeensä kipeän kaipauksen. Vanhemmat olivat aina suosineet Elieliä, mutta nyt ajattelin, että he vihasivat minua. Kyyneleet polttelivat silmiäni takana, mutta sain pidettyä ne kurissa. Paitojen yläpuolelle yöpaidat, niin että paidat ja mekot olivat yhdessä kasassa ja housut toisessa. Toiseksi ylimmälle hyllylle laitoin hupparit, neuleet ja hameet. Miksi minä en ollut kelvannut heille? Miksen ollut kelvannut edes peltiromun ruuaksi? Ylimmälle lakanoiden viereen laitoin laatikon, johon järjestelin sukat, sukkahousut ja alusvaatteet. Tangolle laitoin roikkumaan pitkän villatakin, kaksi kesäistä mekkoa ja yhden vähän juhlavamman mekon.

Sen jälkeen kaivoin repusta laturin ja laitoin kännykkäni lataukseen. Kuulokkeet kiersin kiepille ja asetin yöpöydälle. Olin paikannut mukaan lempikirjani, jotta en unohtaisi suomen kieltä. Kirjat löysivät paikkansa pieneltä hyllyltä sängyn yläpuolelta. Nostin sängyn päälle koirapehmolelun, jonka olin ottanut mukaan hetken mielijohteesta. Mummoni oli antanut sen minulle, kun olin ollut pieni, joten siihen liittyi paljon muistoja. Katsoin

hetken koiraa ja nostin sen sitten syliini, puristin sitä, kuten silloin kun olin pienempänä nähnyt pahaä unta ja herännyt keskellä yötä. Koira yhä kainalossa jatkoin tavaroideni purkamista. Nostin hiusharjan, kasvonpuhdistusaineet, hammasharjan ja kaikki muut vastaavat ylimpään yöpöydän laatikkoon. Taittelin pyyhkeen lakanapinon ja nostin ruskeakantisen päiväkirjani yöpöydälle kuulokkeiden viereen.

Huoneen perällä oli iso laatikko. Kurkistin sinne ja näin koulupuvun. Niitä oli kaksi ja niihin kuului hame, paita, neule, kravatti, sekä takki. Taittelin nekin kaappiin. Siirsin koululaukkuni kaappiin mekkojen alle. Siellä oli valmiiksi penaalini ja kalenteriini. Avasin viimein pahvilaatikkoni. Nostin varovasti sen sisältä nipun valokuvia. Muutamat esittivät ystäviäni ja sukulaisiani, mutta suurin osa oli vain Suomen luontoa. Tiesin, että tulisin ikävöimään sitä ja sen tähden olin ottanut siitä kuvia muistoksi. Asetin pinon sekä pienen valokuva-albumin hyllylle kirjojen viereen. Yöpöydälle päätyi kaksi pienikokoista maskottiani, dalmatialainen ja kilpikonna, sekä kehystetty valokuva minusta ja veljestäni. Veljeni oli kuollut auto-onnettomuudessa joitakin vuosia sitten. Sängyn päättyyn taittelin veljeni vanhan huivin. Kaapissa oli jo hänen vanha hupparinsa ja t-paitansa.

Hän oli ollut minua kaksi vuotta vanhempi ja minulle kaikki kaikessa. Olimme olleet niin läheisiä ja viettäneet niin paljon aikaa yhdessä. Hän ei ikinä ajanut minua pois ja useimmat hänen kavereistaan olivat olleet myös minun ystäviäni. Veljeni kuoltua muutamat hänen kavereistaan olivat alkaneet viettää aikaa minun kanssani. Esimerkiksi Mikael ja Joonas olivat nykyään minun parhaita ystäviäni ja niitä harvoja, jotka olivat tulleet sanomaan hyvästit. Kaipasin heitä jo nyt valtavasti.

Nostin laatikosta isoäidin antamat korut alimpaan yöpöydän laatikkoon. Samaan laatikkoon löysivät tiensä myös minun lom-pakkoni ja nuhjaantuneet kärkitossut. Olin lopettanut baletin neljätoistavuotiaana, kun veljeni oli kuollut, mutta en ollut osan-nut luopua tossuista, sillä ne olivat viimeinen yhteys rakkaaseen harrastukseen. Veljeni Eliel oli myös tanssinut balettia ja oli ol-lut siinä todella hyvä. Hänen kuolemansa jälkeen en ollut enää tanssinut, sillä se teki liian kipeää.

Repussa olleen kannettavan tietokoneen sujautin yöpöydän kes-kimmäiseen laatikkoon latauspiuhan kanssa. Siirsin vielä tyhjät laukut pois tieltä ja nojasin seinään tarkastellen huonettani.

Huoneeni oli pieni. Heti oven vieressä oli yöpöytä, jonka toisella puolella oli sänky. Sänky oli työnnetty seinän viereen ja seinällä, sängyn yläpuolella oli hylly, jossa oli nyt kirjani ja valokuvani. Sängyn päädyn ja seinän välissä oli vähän tilaa ja siihen olin tun-kenut matkalaukkuni vierekkäin. Laukkujen yläpuolella oli pie-nehkö ikkuna, jota reunustivat tylsät valkoiset ikkunaverhot. Ik-kunan toisella puolella oli vaatekaappi. Muuten huoneen toinen pitkä seinä oli tyhjä, lukuun ottamatta peiliä. Lattialla oli luon-nonvalkea, kohtalaisen pehmeä matto. Liu'uin seinää vasten maahan istumaan. Nyt kun olin viimein valmis, oloni tuntui tyh-jältä. Tavarani olivat uudessa huoneessani, joten nyt kaikki tun-tui todellisemmalta. Kaipasin kotiin.

Oveen koputettiin ja Tanya pisti päänsä sisään. Hän selitti tul-leensa katsomaan, tarvitsinko apua, ja kehui huonetta nätiksi. Lähtiessään hän vielä huikkasi, että ruoka olisi puolen tunnin päästä. Tapaisin muut silloin. Pidätin hetken hengitystäni ja pu-halsin sitten raskaasti ulos. Vaihdoin paitani vihreään t-paitaan.

Harjasin oljenvaaleat, pitkät hiukseni ja tarkastelin kasvojani. Kesäauringon esiin nostamat pisamat näkyivät vielä poskilla ja nenässä. Siitä huolimatta ihoni alkoi jo näyttää kalpealta. Ruis-kukan sinisiä silmiä kehystävät ripset ja kulmakarvat olivat vaaleat. En silti nähnyt tarvetta käyttää ripsiväriä tai kulmakynää. Pyörittelin hiuskiehkuraa sormeni ympärille, miettiessäni mitä tekisin hiuksilleni. Päätin lopulta jättää ne auki, lukuun ottamatta muutamaa suortuvaa, jotka kiinnitin pinneillä yhteen pään taakse. Alakerran kello löi kuusi kertaa, kun Tanya huusi meitä syömään. Kuulin juoksuaskeleita sekä ylhäältä että alakerran käytävästä. Vasta kun yläkerta oli hiljentynyt, avasin huoneeni oven ja lähdin astelemaan hiljaa portaita kohti. Asuntolassa oli lisäksi kymmenen muuta oppilasta. Viisi poikaa ja viisi tyttöä. He kaikki olivat jo alakerrassa ja tungeksivat pöydän ympärillä. Kun minä astuin huoneeseen, kaikki hiljenivät ja kääntyivät katsomaan minua.

Siirsin katseeni välittömästi lattiaan. Odotin, että muut ottaisivat paikkansa pöydän äärestä ja siirryin nopeasti vapaalle paikalle. Huoneessa vallitseva hiljaisuus tuntui painostavalta. Tanya astui sisään kantaen isoa pataa, jossa oli hernekeittoa. Hän kyseli hetken iloisesti päivän kuulumisia, kunnes lähti hoitamaan joi-tain muita askareitaan. Kun keitto tuli minun kohdalleni, otin vain hieman ja siirsin astian eteenpäin. Oikealla puolellani istuva vaaleahiuksinen tyttö kohotteli kulmakarvojaan lautaselleni. Hetken kuluttua hän avasi suunsa.

“Sinuna minäkään en söisi juuri mitään. Ensinnäkin ruoka on myrkytettyä ja toiseksi sinun pitäisi varmaan laihduttaa”.

Hän oli väärässä: Ensinnäkin ruoka ei ollut myrkytettyä ja toiseksi kaikki lääkärit sanoivat minulle, että olin alipainoinen. Näinhän minä sen itsekin, mutta olin aina ollut laiha ja Elielin kuoleman jälkeen olin laihtunut entisestäänkin. Juuri alkanut puheensorina taukosi taas kuin seinään. Blondin vieressä istuva tyttö tökkäsi häntä kevyesti kylkeen ja muutamat loivat häneen paheksuvia katseita. Loput päätyivät taas tuijottamaan minua.

“Todella mukava tutustua sinuunkin”, vastasin ja ojensin kätteni ottaakseni sämpylän korista. Kun vilkaisin sivusilmällä blondia, hän näytti kiehuvan raivosta.

Vasemmalla puolellani istuva poika kääntyi puoleeni.

“Hei, Christen on vähän töykeä, mutta pohjimmiltaan ihan mukava. Mä oon Nathan”.

“Kia”, esittäydyin ja soin hänelle pienen hymyntapaisen.

“Kia”, hän toisti nimeni englantilaisittain äännettynä. “Kaunis nimi”.

“Kiitos”.

“Nathan! Ootko taas etsimässä uutta tyttöystävää, vai?” joku huusi pöydän toisesta päästä.

“Mitä se sulle kuuluu Jon”, Nathan huusi vastaukseksi. Olin kiittollinen, ettei kukaan enää kiinnittänyt minuun huomiota. Kunnes blondi - Christen - päätti taas suoda minulle huomiotaan.

“Me kuultiin, et sä jouduit ongelmiin kotona ja et sut lähetettiin siks tänne. Olitsä vankilassa?” hän kysyi oikeasti hieman kiinnostuneen kuuloisena. Hymähdin hieman nauraen.

“En, mun vanhemmat vaan päätti, et niil ei oo enää käyttöö mulle ja päätti lähettää mut pois”. Ainakin minusta tuntui siltä.

“Ai oikeesti?” hän kysyi pilkallisesti.

“No ei. Mitä sä luulet”, vastasin suloisesti hymyillen, vaikka minun vain teki mieli itkeä. Blondi tuhahti ja käänsi uudestaan selkensä minulle. Keskityin hetken aikaa vain syömiseen. Nathan kurottautui taas puoleeni ja sanoi hiljaisella äänellä:

“Sun ei ois ehkä kannattanu tehdä tota. Christen osaa olla tosi inhottava ja kantaa sulle luultavasti kaunaa vielä pitkään.” Huokasin. Niinpä tietysti. Kun olin saanut lusikoitua suuhuni keiton jämät lautaseltani, kysyin Nathanielta, pitäisikö minun viedä lautaseni jonnekin. Hän vastasi, että ei, joten nousin kiireesti pöydästä toivottaen hänelle hyvää yötä. Ruokailu ei ollut mennyt ihan niin huonosti kuin olin pelännyt, mutta en silti jaksanut enää jäädä katsomaan mitä seuraavaksi tapahtuisi.

2. luku

Hain huoneestani hammasharjan ja menin vessaan pesemään hampaita. Kello oli vasta seitsemän, mutta oli parempi, jos tekisin sen ennen kuin muut tulisivat ylös. Tämä paikka ei ollut minua varten. Olin liian erilainen, kuin kuvajainen entisestä itsestäni. Puoli yhdeksän aikaan joukko ihmisiä tuli ylös, mutta erotin vain kolmet askeleet, joten osa oli jäänyt vielä alas. Yläkerrassa oli neljä huonetta, joista kaksi oli yhden hengen, kaksi kahden hengen huoneita. Alhaalla oli vastaavat neljä huonetta sekä Tanyan huone, joka sijaitsi keittiön vieressä. Pojat nukkuivat alakerrassa, tytöt ylhäällä. Yhdeksän aikaan ovelteni koputettiin. Kun avasin oven näin edessäni lyhyehkön tummahiuksisen tytön, joka oli istunut pöydässä minua viistosti vastapäätä. Hän ei ollut puhunut paljoa, enkä ollut kuullut kenenkään sanovan hänen nimeään.

“Hei”, hän aloitti ujosti hymyillen. “Ei ehitty aikasemmin kunnon tavata, ajattelin vaan et...” Hän ei näyttänyt tietävän miten lopettaa lauseensa, joten kiirehdin hätiin.

“Joo, ois ollu tosi kiva tutustuu, mut mul oli vähän huono olo ruualla. Matkaväsymystä”, selitin nopeasti. Pieni valkoinen valhe, mutta en halunnut kertoa totuutta.

“Ai, no hyvä, jos nyt voit paremmin”, hän sanoi jo rohkeammin. Nyökkäsin hänelle hymyillen.

“Joo nii mun nimi on Marlene.”

“Kia”, sanoin edelleen hymyillen.

“Haluatko tulla sisään?”, jatkoin tajuttuani, että roikotin häntä epäkohteliaasti ovelta.

“Vaikka”, hän sanoi yrittäen kuulostaa välinpitämättömältä, mutta näin, että hän oli toivonut ja odottanut kutsua sisään.

Astuin taaksepäin ja istahdin matolle. Vanhasta tottumuksesta avasin jalat sivuspagaattivenytykseen. Lihakseni tuntuivat hie-
man jäykiltä, mutta avautuivat kuitenkin sataviisikymmentä as-
tetta. Marlene jäi seisomaan keskelle huonetta ja pyöri ympäri
tarkastellen huoneen jokaista yksityiskohtaa. Lopulta hän istui
alas.

“Täällä näyttää niin erilaiselta. Mun kaveri nukku tääl ennen,
mut niitten perhe muutti, joten se vaihto kouluu”, hän selitti
kiireesti.

“Aa”, totesin tietämättä mitä sanoa.

“Ei meidän välit ollu enää muutenkaa kunnossa”, Marlene jatkoi
hetken kuluttua.

“Sen mielestä mä olin tylsä ja nörtti”.

“Mä en vois ikinä ajatella sillee. Sä oot tosi mukava. Me... siis
öh... jos sä haluat nii me voitais olla kavereita”. Tiedetään, kuu-
lostin viisivuotiaalta, joka oli juuri tavannut uuden ikätoverin,
mutta Marlenen silmät alkoivat loistaa ja hän hymyili leveästi.

“Joo, totta kai mä haluan”. Pieni haukotus pääsi suustani, vaikka
olin valehdellut aikaisemmin, oli totta, että pitkä matka oli uu-
vuttanut minut. Marlene huomasi haukotuksen ja alkoi kiireesti
tehdä lähtöä. Hyvästelin hänet pienellä halauksella. Hän lupasi
esitellä minulle huomenna koulun, jonka jälkeen luikki käytävää
pitkin omaan huoneeseensa. Suljin oven ja jäin nojaamaan sitä
vasten. Hetken kuluttua suoristauduin, puin yöpaidan päälle ja
pujahdin peiton alle.

Seuraavana aamuna oli maanantai ja siis koulupäivä. Koulu alkaisi yhdeksältä. Eilisen ruokailun aikana sängylleni oli ilmestynyt muovitasku, jossa oli lukujärjestykseni ja muita papereita. Nousin ylös jo varttia vaille seitsemän. Kävin nopeasti vessassa ja samalla pesin hampaani. Loiskutin hieman vettä kasvoilleni ja tuijotin hetken peilikuvaani. Nielaisin ja otin sitten itseäni niskasta kiinni. Käskin itseni ryhdistäytyä. Nostin käteni kasvoilleni, vedin ne kasvoja pitkin ja suoristin ne nopeasti kämmenet peiliä kohden. Kuin liikkeen voimasta peili hajosi säröille kuin sitä olisi isketty nyrkillä. Kavahdin taaksepäin ja tuijotin hajonnutta peiliä, enhän ollut edes hipaissut sitä. Kuivasin kasvoni ja kävelin kiireesti käytävää pitkin omaan huoneeseeni. Puin koulupuvun päälle ja nappasin koululaukkuni kaapin pohjalta. Sujautin laukkuun yhden pokkareistani ja suunnistin alakertaan. Marlene oli eilen kertonut, että saisimme hakea keittiöstä ruokaa aina kun halusimme, joten suuntasin ensimmäiseksi sinne. Yllätyin löytäessäni jääkaapista pullollisen kolaa. Otin ison lasillisen ja täydensin huippu-puterveellisen aamupalani omenalla ja muutamalla ikivanhalla keksillä, jotka löysin eräästä rasiasta laatikon pohjalta. Menin ruokapöydän ääreen ja avasin pokkarini. Yritin unohtaa mitä yläkerrassa oli juuri tapahtunut. Luin hyvän aikaa, ennen kuin kukaan muu ilmestyi ruokailuhuoneeseen.

Säpsähdin kolinaa, joka kuului keittiöstä. Laskin kirjan kädestäni ja kurkotin kaulaani nähdäkseni mistä meteli tuli. Keittiön lattialta nousi vaaleahiuksinen poika, joka oli eilen istunut pöydän päässä Jonin vieressä. Hänen ilmeestään pystyi päättelemään, että hän oli yrittänyt hiipiä keittiössä hiljaa. Nousin ja vein lasini keittiöön. Olin jo menossa takaisin, kun hän puhui. "Hei, sähän oot se uus tyttö". Käännyin hänen puoleensa. "En", vastasin pokkana.

“Tosi hauskaa. Mä oon Alexander.”, poika väläytti hymyn, joka luultavasti sai jokaisen tytön pään pyörälle. Minä toisin en ollut niin tyhjäpäinen.

“Kia”, sanoin ykskantaan.

“Joo, kuulin eilen. Oot aika aikasin hereillä”. Vilkaisin kelloa. Kymmenen yli kahdeksan. Hymähdin.

“Joo, heräsin varttii vaille seittemän.” Poika ei näyttänyt aluksi uskovan, mutta nyökkäsi sitten pienesti.

“Oot varmaa sit jostain toiselt puolelt maapalloo. Siis ku toi sun aksentti ja sit, et tunnu noudattavan ihmisten aikoja.” Naurahdin hieman. Olin asunut pienempänä Ruotsissa, joten aksenttini ei ollut sitä ihan pahinta suomalaisen sönkötystä. Oli totta, että Suomessa kello oli kaksi tuntia enemmän, mutta ei pelkkä aika-ero ollut minua aikaisin herättänyt.

“Heräätkö aina muita aiemmin?” kysyin kiinnostuneena.

“Nääh, kyllä ne kohta nousee”, hän vilkaisi kelloa. “Odot. Kolme, kaksi, yksi... nyt.” Tismalleen samaan aikaan alkoi ympäri taloa kuulua juoksuaskeleita ja huudahduksia. Alexander hymyili ja minä nyökkäsin hymyillen.

“Kuulostaa siltä, kuin kaikki olisivat pahasti myöhässä”.

“Et arvaakaan”, hän sanoi ja nappasi voileivän mukaansa. Palasin ruokapöydän ääreen ja keräsin tavarani. Laukkuni, kirjani ja koulupuvun takin. Alexander istui pöydän ääressä ja hymyili tietäväisenä, kun ryhmä oppilaita kiirehti keittiöön.

Marlene tuli minun luokseni ja sanoi, että me voisimme lähteä. Kysyin, eikö hän halunnut syödä mitään. Marlene kohotti kättään, jossa hän piteli leipää ja omenaa. Tarvoimme halki vesisäteen ja lätäköiden koululle. Muovitaskussa oli ollut lokeroni numero ja koodi, joten ensimmäiseksi etsimme sen. Se oli vain kolmen kaapin päässä Marlenen omasta. Marlene johdatti minut

“Heräsin pää jyskyttäen. Viimeinen asia jonka muistin oli koulun piha, märkä nurmikko allani ja Xanderin huolestuneet kasvot. Kelasin mielessäni mitä oli viime viikkojen aikana tapahtunut. Tästä se alkoi.”

Kuusitoistavuotias Kia Oja on vielä toipumassa perhettä kohdanneesta tragediasta, kun hän joutuu yhtäkkiä lähtemään Englantiin opiskelemaan. Elämänmuutos tuo tullessaan uuden koulun, asuntolan ja kaverit. Kiaa alkaa häiritä oudot tapahtumat, joita kukaan muu ei tunnu huomaavan. Kia on itsenäinen tyttö ja hänellä on vahva tahto, joten hän haluaa ottaa selvää mistä tässä kaikessa on kyse.

Reilinin esikoiskirja kuvaa tarkasti nuoren elämää ja kuohuvia tunteita. Kirja on sijoitettu rohkeasti brittiläiseen sisäoppilaitokseen. Kirjailija tuo kuitenkin ulkomaisen koulun elämän lukijan lähelle, suomalaisen Kian kokemusten ja elämän kautta. Tarinassa sekoittuu tuttu ja vieras, todellisuus ja fantasia. Saamme lukea Kian kasvu-tarinan nuoruudesta aikuisuuteen, rikkinäisestä ehjemmäksi.

Esikoiskirjailija Beata Reilin (synt. 2000) on ollut aktiivinen kirjoittaja vuodesta 2015. Kunnianhimoinen nuori kirjailijanalku opiskelee Kallion ilmaisutaidon lukiossa toista vuotta. Beata kirjoittaa esikoisteoksessaan rohkeasta ja itsenäisestä nuoresta naisesta fantasian avulla, eikä epäröi käsitellä kipeitä asioita, kuten perheenjäsenen menettämistä.

Kirjoittajana Beata on omimmillaan hämmentävän kipeissä ja kauniissa maisemissa, joita hän kuvaa kirjan lisäksi etenkin runoissaan. Voit tutustua hänen runoihinsa ja muihin lyhempiin tuotoksiinsa hänen blogissaan ”Kirjafriikki vai Kirjailijanalku”.

BoDTM
BOOKS on DEMAND
www.bod.fi

